

af faa mange og strænge Betingelser, at denne Hjælp for mange, som burde nyde godt deraf, bliver uopnaelig, og har Udvalget derfor gennem forskellige Ændringer søgt at raade God derpaa og at gøre Skridtet længere ud til yderligere Udvikling af disse Forhold, særlig det, der omhandles i § 64, og som tilstrækkelig udviklet i Virkeligheden er en Alderdomsforsørgelse for de Personer, der ikke selv kunne forstaffe sig en saadan.

Om disse vanskelige Forholds Ordning er der ikke i Udvalget opnaaet Enighed, men dette har endog delt sig i 3 forskellige Mindretal paa det vigtige Punkt.

Et Flertal (Berntsen, Bertelsen [Bejle N. 5. B.], Feldthusen, L. C. Larsen, Dusen, P. Pedersen, C. Ravn og Rosager) formener, at enhver her i Landet forsørgelsesberettiget Person, som ikke har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal, naar han efter sit 60de Aar bliver trængende, modtage den nødvendige Understøttelse til sin og Families Underhold, uden at dette betragtes som Fattighjælp, og selv om han i sin Tid har modtaget en saadan, saafremt dette ikke har været Tilfældet i de sidste 5 Aar. Da Udgiften for Kommunerne derved vil blive betydelig forøget, idet foruden mange af dem, der alt nu modtage denne Understøttelse som Fattighjælp, en stor Del Personer, som under de nuværende Forhold hellere lide Nød end melde sig til offentlig Fattigforsørgelse, ville kunne, hvis dette Forhold fandt sin Løsning paa den af Flertallet foreslaaede Maade, gøre Krav paa en saadan Understøttelse, saa tør Flertallet ikke gaa til dette Forslag uden under den Forudsætning, at Statskassen hder Halvdelen af den Udgift, Kommunerne derved bebyrdes med.

Tidsaanden gør jo nu Krav til Staten i saa Henseende, og en billigere og simplere Indretning af en Alderdomsforsørgelse for den Del af Befolkningen, der ikke selv er i Stand til at yde Bidrag til en saadan, kan næppe tænkes, ligesom den Omstændighed, at Kommunerne selv betale Halvdelen, vil være en Borgen for, at der ikke vil blive

ydtes større Understøttelse end nødvendigt. Til dette Formaaels Opnaaelse stiller Flertallet Ændringen Nr. 56.

Ved Ændringen Nr. 61 søger et Flertal (Berntsen, Bertelsen [Bejle N. 5. B.], Brockenhuus-Schaal, Feldthusen, P. Holm, Henning Jensen, L. C. Larsen, Dusen, P. Pedersen, C. Ravn, Rosager og Westergaard) gennemført en gammel bekendt Sag, der gaar ud paa, at Hjælp ydet nogen til Læge, Lægemidler, Indlæggelse paa Sygehus og Begravelse ikke skal betragtes som Fattighjælp, naar vedkommende ikke samtidig opbærer Bidrag af Kommunkassen til eget eller Familiens Underhold. Det er jo en bekendt Sag, at Sygdom meget ofte er den eneste Grund til, at mangen brav og hæderlig Person er falden Fattigvæsenet til Byrde, hvorved hans Selvstændighedsfølelse har lidt et saadant Knæk, at han for Resten af sit Liv ikke finder Kraft og Midler til at rejse sig igen, og er der derfor baade af Hensyn til Kommunernes økonomiske Interesse og af Hensyn til den Person, der har modtaget Hjælp til Læge og Lægemidler al Anledning til at udvise Humanitet i dette Forhold. Der er indvendt, at dette Forslag foregriber den foreslaaede Sygekasseinstitution, hvor til dog maa bemærkes, at dels er der formentlig ikke for Tiden Udfigt til Gennemførelsen af en saadan, dels vil der hengaa længere Tid efter dens Gennemførelse, før den fuldt ud kommer til Virksomhed, ligesom der altid vil blive mange brave Personer, der ikke kunne evne at være Medlemmer af en saadan Institution og endelig at Sygekasseunderstøttelsen i de fleste Tilfælde, hvor det er Familieforsørgeren, der er syg, ikke vil være tilstrækkelig til Underhold for Familien og Udgifterne i Anledning af Sygdommen, derfor er Flertallet af den Mening, at dette Forslag langt fra er en Hindring, men kun et godt Supplement til en Sygekasselov, idet det tillige maa erindres, at det beror paa Kommunalbestyrelsens Skøn, om en Person faar Hjælp i den i Forslaget antydede Retning.